

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS DOS CARAS DE LA JUSTICIA

Je verrai toujours vos visages

França, 2023

Direcció: Jeanne Herry

Guió: Jeanne Herry

Intèrprets: Adèle Exarchopoulos, Gilles Lellouche, Elodie Bouchez, Miou-Miou

Durada: 118 min

Gènere: drama

Idioma: francès

Data d'estrena: 08/09/2023

A voltes amb la justícia restaurativa

A partir d'un esplèndid guió escrit a quatre mans amb Isa Campo, la directora basca Iciar Bollain va signar fa un parell d'anys *Maixabel*, la història de Maixabel Lasa, la vídua del polític Juan Mari Jáuregui, assassinat per ETA. Lasa va recórrer l'espínós camí -fins llavors gairebé inèdit- de trobar-se i confrontar-se amb els terroristes que van assassinar el seu marit, en una iniciativa que el film de Bollain plantejava amb rigor, contenció i sensibilitat. Sobre un material semblant s'articula *Las dos caras de la justicia*, el descriptiu títol amb què s'estrena entre nosaltres la segona pel·lícula de la directora francesa Jeanne Herry: el títol original, *Je verrai toujours vos visages*, es refereix més subtilment no només a encarar-se amb el responsable d'un determinat delicte per part de la víctima, sinó també a les seqüeles psicològiques que pateix, en el sentit de la impossibilitat d'oblidar o eliminar de la ment el que ha succeït i que és font de sofriment. Jeanne Herry va debutar en la direcció amb *En buenas manos (Pupille)*, un film que se centrava en la tasca dels serveis socials que s'encarreguen de l'adopció de nens, i en les dificultats d'encaixar aquest procés tant per part de les mares que donen el seu fill en adopció com dels responsables que han de seleccionar les parelles que volen adoptar. En paral·lel al seu film de debut, a *Las dos caras de la justicia* hi retrobem la preocupació per visibilitzar iniciatives socials que persegueixen una millora del bé comú des d'una perspectiva polièdrica, posant de manifest allò de positiu que suposen però també les enormes dificultats de portar-les a terme. I com a *En buenas manos*, en aquest segon treball hi ha la voluntat de teixir un film coral, on la contraposició d'històries i personatges pretén ser una fotografia tan completa com sigui possible dels diversos punts de vista -des de la radicalitat dels extrems que a vegades de tan oposats es toquen- des dels que encarar situacions humanament d'una extraordinària complexitat.

Las dos caras de la justicia té una estructura perfectament definida i pràcticament partida per la meitat. En la primera escena del film, veurem com un grup de professionals són formats per portar a terme programes de justícia restaurativa, és a dir, de confrontació de víctimes i

culpables de diversos tipus de delictes, des de robatoris amb violència a abusos sexuals, entre d'altres, per citar dos dels que la trama del film farà servir com a fil conductor. A partir d'aquest primer moment, com a espectadors seguirem l'evolució de dos processos concrets: un d'ells plantejat com una teràpia col·lectiva entre víctimes i culpables, però que no tenen relació entre si, i un altre d'individual d'una víctima d'abusos. Un dels elements clau, i dels més positius del film de Jeanne Herry, és la capacitat de la directora de mostrar-nos de forma modèlica els diferents punts de vista entre els tres col·lectius: les víctimes, els mediadors socials i els culpables.

Aquesta "coralitat" del plantejament d'Herry fa que la tasca dels intèrprets sigui fonamental, sobretot per dotar el film, d'una banda, d'una veritat que no la faci presonera de les costures de guió, i de l'altra per dibuixar amb consistència aquesta multiplicitat de punts de vista als que abans ens referíem. Afortunadament, quan en escena tens autèntics pesos pesants com Miou Miou, Adèle Exarchopoulos, Gilles Lellouche, Jean-Pierre Darroussin o Leila Bekhti, per citar-ne uns quants, tot resulta molt més fàcil. Tot i que és inevitable una certa construcció narrativa i que potser el film busca a vegades la complicitat de l'espectador d'una forma una mica forçada, és innegable que *Las dos caras de la justicia* té moments molt commovedors i emotius. I també resulta evident que si el cinema és una eina molt potent per remoure consciències i per transformar la societat, el film de Jeanne Herry ha aconseguit el seu propòsit, doncs a partir de l'èxit que ha obtingut a França s'han multiplicat les peticions per seguir programes de justícia restaurativa.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona